

var særlig betegnet af den nuværende Situation. I den Henseende foreligger der maaste forskjellige Muligheder, men som kun kunne fremkomme fra En, der bedre kjender Tilstanden i begge Thing, end jeg gjør. Men det vil jeg sige, at hvis denne Sag fik Lov til at gaa til 2den Behandling, vilde jeg anse det for rigtigt at stille Endringsforslag til Sagen. Man kunde f. Ex. optage det Forslag, som i sin Tid var stillet i det andet Thing af tvende Medlemmer, og som findes i Folkethingstidenden Sp. 1163, et Forslag, om hvilket jeg ikke veed rettere, end at den høitærede Conseilspræsident i sin Tid ikke havde Noget derimod. Jeg kan kun henstille til ærede Medlemmer, om de virkelig mene, at der skal kunne vindes noget saa Betydeligt ved at drebe Lovforslaget strax. Jeg tror, at der tabes Noget derved, og at der Intet vindes.

Mænen: Jeg skal kun ligeoverfor en Fremhævelse fra den ærede sidste Taler af den Indrømmelse, som skulde være gjort fra det andet Things Side i Henseende til Tiden, fremhæve, at det jo aldeles ikke er nogen-somhelst Indrømmelse; thi det er jo en Forandring paa et Punkt, hvor der aldeles ikke har været nogen Strid mellem Thingene. Altsaa, at man forandrer paa et Punkt, som er irrelevant efter de forudgaaede Forhandlinger, maa man virkelig ikke, naar man gjør Balancen lige op, føre det andet Thing til Gode. Naar dernæst den Bebreidelse blev rettet mod dette Thing, at vi ikke havde forsøgt at finde en passende og brugelig Form, har jeg allerede tidligere fremhævet, at vor Hovedbetragtning er, at, efter som Forholdene ere i Mar, efter Landsthingets Opfattelse, er der overhovedet ikke og bør der ikke være Tale om en midlertidig Finanslov. Naar man har fem Maanedes til at forhandle i, bør det være langt Tidsrum nok til, at saavel Landsthingets og Fælledsudvalgets som Folkethingets Behandling af Finansloven kan finde Rum deri. Det er en Paastand, som vi fremsatte i fuld Overensstemmelse med Grundloven, og i det andet Thing kan man ikke sige, at det kommer som er Overraskelse; thi vi have jaagt det betimelig i Fjor: vi ønskede ogsaa at finde Plads indenfor det Tidsrum, som Grundloven hjemler for Finanslovens Behandling, og vi ønskede ikke, naar vi tillade os at hævde vor grundlovmæssige Ret ved at stille Endringsforslag, at trænges udenfor, at tilveiebringe abnorme Tilstande, som netop midlertidige Finanslove ere. Det var altsaa kun subsidiært, at vi gik ind paa dette Spørgsmaal om, hvorledes Loven skulde affattes; men naar man

nu endda vil rette den Bebreidelse mod os, at vi ikke have opstillet Former, vil jeg dog sige, at det er et ubilligt Forlangende, som det ærede Medlem stiller til dette Thing, at vi skulde finde paa Form efter Form og forelægge det andet Thing dem for at faae dem forkastede, og vi saa skulde tage fat igjen. Der er jo forelagt det andet Thing den ene Form efter den anden (Hør! Hør!); Regjeringen har forelagt en ny Form; dette Thing har saat: da det ved de midlertidige Finanslove først og fremmest kommer an paa en Form, som fyldestgjør Regjeringens Forlangende i Henseende til at faae en Bevilling, der ikke er til Skade for Statens Interesse, er det naturligt, at vi paa dette Punkt saa vidt muligt følge Regjeringen og sige, at er det en Form, som Regjeringen er tilfreds med, er der fra dette Things Side Intetjombelst til Hinder derfor. Det er naturligt, at Regjeringen her maa tage Initiativet, og at vi her nærmest maa spørge os selv: erder i denne Affattelse Noget, som fra et konstitutionelt Synspunkt, af Hensyn til Rigsdagen, kan bevirke, at vi maa nedlægge vort Veto derimod? Men det fandt vi ikke, at der var ved den af Regjeringen foresaaede Form for Loven; derfor godkjendte vi denne Form. Men derved er det jo ikke blevet staaende. Mindretallet i det andet Thing har stillet det Forslag som det ærede Medlem selv omtalte. Ja, hvorfor skulde vi dog nu gjøre Forsøg paa at stille det op igjen; efter at det er blevet veiet og fundet for let, skulde vi saa nu — jeg siger rent ud: spille Tiden med at stille det op igjen, tilmed da der i Dag, den Dag i Dag, er blevet forkastet et Forslag — eller om ikke forkastet, saa i alt Fald taget tilbage, fordi det ikke fandt nogen Tilslutning — et Forslag, som i det Væsentlige netop stemte med det Forslag, som var stillet, og gif endnu videre i Retning af Smødekommehed mod Flertallet i det andet Thing, idet der var en Tilføielse, som jo netop gif ud paa at drage Grændserne snævrere. Nu spørger jeg: vil man stille den Fordring til dette Thing, at vi skulde stille Endringsforslag op, om hvilke vi maa kunne vide, at man i det andet Thing vilde sige Nei; hvor kan dog Landsthinget byde os det, efter at vi en Time eller to i Forveien have erklæret, at vi ikke vilde gaa ind paa et Forslag, der gaar endnu videre i Retning af Smødekommehed mod os end det Forslag, som her er stillet. Jeg kan derfor ikke tillægge det Hensyn, som den ærede Taler anførte, at vi skulde gaa til 2den Behandling for at stille et saadant Forslag op, nogen-somhelst Betydning, og jeg vil derfor vedblivende henholde mig til mine Udtalelser